

Moviments

Edita: Federació de Moviments diocesans – Bisbat de Vic <http://www.federaciomoviments.org> Núm. 38 Maig 2018

Cristià - Frater - Mvt. Cristians de Pobles i Comarques

Et portarem sempre al cor

Des de la Federació de Moviments hem volgut que aquest butlletí que ara us fem arribar fos extraordinari, un butlletí monogràfic, d'extensió inhabitual, dedicat exclusivament a la figura i la persona de Mn. Josep Escós i Sarsanedas, que tristament ens va deixar el passat 21 de febrer.

Malgrat el temps transcorregut des de llavors, el nostre dol per aquesta sentida pèrdua no ha minvat en absolut, i per això hem cregut apropiat que aquest butlletí fos un recull de la major part dels testimonis de comiat que se'ns han fet arribar, amb la voluntat que aquest record no sigui un motiu de tristesa, sinó de joia i profund agraïment pel do que Déu ens ha fet, de poder compartir amb ell tanta humanitat, tanta saviesa, i en resum, tanta Vida al seu costat durant molts anys.

GRÀCIES PER TOT

El passat 21 de febrer ens deixava en Josep Escós, després d'un temps de malaltia. Des de la federació de moviments volem manifestar el nostre dol per tant sentida pèrdua, però al mateix temps el nostre agraïment profund per tot el que representà la seva persona i el seu tarannà, per les seves anècdotes, el seu acompanyament respectuós, afectuós, les seves visites, els darrers anys que havia exercit de consiliari, donant aquella empenta i aquell suport que tant el caracteritzava.

Gràcies per tot, Josep. Descansa en Pau.

FEDERACIÓ DE MOVIMENTS DE LA DIÒCESI DE VIC

© MIJAC Comiat del MIJAC Navarcles

Hola mossèn,

Avui estem tots aquí per reconèixer la bona persona que eres. I sap què? No li volem fer un minut de silenci, el volem aplaudir tant i tant fort que li arribi el nostre escalf sigui on sigui. El volem aplaudir per ajudar-nos, per tenir sempre una bona paraula cap a nosaltres, per tocar-nos el crostó quan ha sigut necessari, per deixar-nos els locals per celebrar-hi cap d'anys, aniversaris i tot el que fes falta com si fos casa nostra. Per prestar-se a tot, des de cantar *tots som pops* fins a ballar qualsevol tipus de dansa, per venir cada dissabte a les cafetades i demanar el seu cafè, curt i sense sucre, ... Per venir any rere any a campaments i per ser un gran puntal al MIJAC! Així podríem seguir explicant mil i una anècdotes que hem compartit amb vostè... Sigui on sigui, moltes gràcies per ensenyar-nos a estimar-nos a nosaltres mateixos, als del nostre voltant i a donar gràcies per tot el que tenim. Sempre estarà al nostre record amb un tros de romaní a la boca i amb un gran somriure. I ara sí, aquest aplaudiment és per a vostè!!!!

© ACO (Acció Catòlica Obrera)

Mn. Escós sovint ens deia que la fe començava amb l'agraïment: en saber agrair tot el que havíem rebut i donar gràcies per totes les persones que ens han acostat a Déu amb les seves accions i el seu testimoni. Avui ens toca agrair la vida de Mn. Escós i el seu testimoni. Tota una vida dedicada a estimar Déu i la gent. Quan el trobaves pel carrer, sempre tenia un somriure, una mirada amable que transmetia la llum de tota una vida plena d'experiències de Déu i una mà estesa per nens, joves, adults i gent gran. Escoltava a tothom amb respecte, respectant els ritmes i les decisions de cadascú. Predicava amb l'exemple i era una persona íntegra i propera. Era capaç de veure el millor en cada persona, i era capaç de veure els signes de l'evangeli en el dia a dia. L'escrit al full dominical que setmanalment publicava n'és una prova: paraules sàvies que t'arribaven al cor i et transformaven. Mai tenia un "no" per resposta i sempre que la seva agenda i la seva salut li ho permetien, acompanyava grups, reunions, i feia formació, fent de l'evangeli paraula viva. Ell sempre deia que el que importa és la persona per davant de tot, tal com ho demostra Jesús als evangelis. A les revisions de vida, estudis d'evangeli i tot el que treballàvem a les reunions, ell sempre hi aportava aquella clarividència, aquella visió que obria horitzons. Un dia em comentava que totes les revisions de vida que fèiem amb ell (i jo personalment, el coneixia des de la JOC, fa quaranta anys) les guardava totes, m'havia ensenyat el fitxer, perquè eren vida, un tresor. Va saber valorar a tots i cadascú dels que formàvem el grup, com a consiliari, donant-nos plena responsabilitat i ajudant-nos a créixer. Però ell sempre deia "gràcies a vosaltres que m'heu ensenyat molt". Aquesta era la clau, deixar-se qüestionar. Transmetia aquell entusiasme, aquella il·lusió, que veia possibilitats allà on semblava que no n'hi havien. El seu optimisme mai l'ha abandonat malgrat que la seva salut s'ha anat deteriorant en els últims mesos. Volem donar les gràcies a tots els voluntaris de la comunitat parroquial que l'han embolcallat durant tots aquests mesos de malaltia i d'entrades i sortides de l'hospital. Ens consta que s'ha sentit molt estimat i acompanyat. Ell, que ha repartit tant d'amor, també n'ha rebut molt. Gràcies Josep, per les hores compartides i pel teu testimoni de fe, et portarem sempre al cor.

Grup ACO Manresa

Comiat i agraïment de la Comunitat Parroquial de Santa Maria de Navarcles

No resulta fàcil glossar i resumir en unes poques frases la personalitat immensa de mossèn Escós. Tampoc és fàcil poder fer-se ressò de totes les sensibilitats i col·lectius per als quals ell va ser un autèntic referent.

Ja només des d'una visió restringida a la nostra estricta comunitat parroquial, àmbit que l'activitat i la influència de mossèn Josep ultrapassava àmpliament, la seva personalitat s'intueix enorme.

Quan encara no el teníem a la nostra parròquia, un dia li vàrem demanar al vicari episcopal d'aquell moment, si ens portaria un mossèn jove. Ell va riure i va dir que estaria per sota de la mitjana d'edat dels mossens del bisbat. Allò ens va deixar una mica desconcertats. Què volia dir? Quan va arribar, vàrem veure que no semblava gaire jove físicament (deduírem que la mitjana d'edat era molt alta), però ràpidament vàrem descobrir que tenia l'esperit molt jove i molta, molta saviesa. Ben aviat també, vàrem constatar que ell mai "manava", sinó que aconsellava, preguntava, deixava fer i conduïa a través del coneixement i l'empatia, sense imposar res, obrint la parròquia al poble, als nouvinguts, a tothom que si li acostava. Mai va desistir d'impulsar l'empoderament de les persones; va saber fer de la nostra parròquia una comunitat viva i amb persones que tiressin endavant grups de tota mena.

Des d'aquesta òptica del seu pas per la nostra comunitat parroquial, la figura institucional com a sacerdot i prevere queda dignificada per la seva saviesa i grandesa humana. Cercant el significat de la paraula "mossèn", sembla que és una paraula d'origen medieval, un tractament que es donava als cavallers, als ciutadans honrats. Aquest títol doncs, a mossèn Escós li esqueia especialment, però no només aquest. La missió de mitjancer entre les persones i la divinitat que se li suposa a la categoria de "sacerdot", mossèn Josep l'exercia apropant-nos sempre amb saviesa i humanitat a la figura de Déu Pare. I en tant que prevere, tots recordarem sempre la dignitat de les seves celebracions de l'Eucaristia, i la saviesa, però a la vegada senzillesa i profunditat didàctica, de les seves homilies.

També a la nostra comunitat parroquial ens va fer conèixer i gaudir d'una de les seves grans passions: l'estudi creient, fidel, rigorós i apassionat, dels textos bíblics. Era un gran escriptorista, coneixedor i estudiós de la Bíblia, i també un molt bon professor de teologia, que va impulsar un bon grapat de grups d'estudi de la Bíblia i de la paraula de Déu.

Mai oblidarem amb quina saviesa i senzillesa ens sabia traslladar subtilment els ensenyaments dels textos bíblics a la nostra vida de cada dia! Ens han quedat tantes coses per demanar-li, tantes preguntes per fer-li! Ens deixa un buit impossible de reomplir.

Però per sobre de tot, hem de recordar i agrair la seva admirable sensibilitat social i humana, ja fos amb l'atenció privada als més desafortunats, amb les seves visites a malalts, o amb la seva assistència als presos de Lledoners, com també saben molt bé els que van gaudir el privilegi de tenir-lo de Consiliari en els Moviments Especialitzats. Tampoc podem passar per alt el patiment que la situació política i social del país provoca a moltes persones que la viuen amb justificada angoixa per les agressions de tots tipus que ja coneixem. Ens consta que mossèn Escós era sensible i participava d'aquest patiment.

Es veu que a l'Amèrica llatina, dels mossens en diuen "padrecitos". Ell també ens era un pare, un pare que deixa llibertat als seus fills però sap encaminar-los, els dona la possibilitat de créixer i equivocar-se, i els ajuda a aixecar-se; un pare que guia més que no pas dirigeix; i fixem-nos com la parròquia ha anat fent la seva tasca malgrat trobar-se ell malalt. Perquè va saber que l'església, com ell deia, no són quatre parets, no és el temple, són les persones que la formen, i a les quals va saber guiar i delegar. Aquestes persones que ens agermanem en la comunitat parroquial de Navarcles i que ara ens trobem orfes del pare i guia que ha marxat a trobar-se a la presència de Déu, Pare de tots, li volem agrair tot el que ens ha ensenyat per aprendre a viure seguint el missatge de Jesús: ser pa per als altres.

Com a comunitat parroquial voldríem aprofitar aquest sentit record per dedicar també un sincer agraïment a la seva família i a la Residència IBADA, per les atencions que li han prestat en aquests últims temps.

Ara estem tots una mica abatuts, però com ell sempre ens ensenyava, ens hem d'aixecar i hem d'ajudar els altres a fer-ho; ens explicava com Jesús, una de les coses que més feia era "aixecar": "**aixeca't i camina**". Doncs per aixecar-nos, què millor que un petit toc d'humor. Com va dir un amic nostre: "Que descansi en pau ... si és que allà al Cel pot parar una mica, perquè aquí no parava!"

Acabem amb les emotives paraules del Secundí, "el cor ens dol, però el cap ens diu que el Senyor el volia a prop seu; ara nosaltres quedem com orfes, però el que ell ha sembrat no s'ho emportarà pas la pols del camí".

Mossèn Josep, mossèn Escós... ara ja no necessitaràs el rellotge ni l'agenda, nosaltres no t'oblidarem, et portarem sempre al cor.

MN. JOSEP ESCÓS I SARSANEDAS

Ja fa tres setmanes que ens vas deixar. Com passa el temps! A nosaltres sí que ens passa el temps; a tu, ara ja no, perquè vius en l'eternitat, on tot és present, gaudint per sempre de l'Amor de Déu, el Pare que ens estima en el temps mentre som a la terra, i per sempre quan arribem a la Casa de tots, que anomenem cel.

És costum que un rector, quan deixa una parròquia, faci un petit escrit de comiat. Tu no l'has pogut fer. Però els feligresos de Navarcles, tots els seus habitants, i tanta gent que t'ha conegut per altres motius, servarem de tu molts bons records. Jo mateix, quan per causa de la meua vellesa i de la malaltia de la meua germana, vaig pensar a venir a viure a la residència de Navarcles, t'ho vaig consultar primer a tu, i tu ja en vas parlar al Patronat, de manera que vam ser molt ben rebuts, fet que és molt d'agrair. Durant aquests dos anys hem congeniat molt, i fins i tot hem tingut alguna cosa en comú: d'una banda tant la teva mare com el meu pare eren fills de Rupit, i d'una altra, tots dos hem estat rectors de Navarcles.

Penso que la parròquia de Navarcles et recordarà sempre, perquè has estimat tothom i ells també t'estimen. Ho han demostrat en la teva malaltia un xic llarga. Totes les vegades que anaves i venies de l'Hospital de Sant Joan de Déu, on passaves alguns dies, sempre has tingut algun feligrès que t'ha acompanyat i, sobretot en la temporada més llarga, a part dels teus familiars, una feligresa es cuidava d'organitzar els torns de les persones per fer-te companyia. Naturalment, el mig any que has viscut malalt a la residència has estat molt ben acollit per tothom. L'estimació rep estimació.

Penso que vas donar un bon testimoni, en rebre el sagrament de la unció dels malalts que un matí de dissabte et vam proposar amb el Secundí, quan encara tots teníem l'esperança de la teva curació. És clar, aquest sagrament és per demanar la salut, paciència i conformitat per suportar la malaltia, a la vegada que ens apropa més a Déu. A la tarda del mateix dissabte, a la presència del Secundí, d'un nebot teu i, casualment, d'un sacerdot de Manresa, et vaig administrar aquest sagrament de l'Església.

L'Església, ja ho sabem, és un signe de salvació. Ella no salva: és santa i pecadora. És Jesucrist qui salva. Tot sagrament és una acció de Jesucrist. Ens vas demostrar la satisfacció d'haver rebut aquest sagrament. A la vegada, fou un exemple per a tots nosaltres, perquè vas ser conseqüent amb el que predicaves.

Bé, Josep, estem a punt de començar la Setmana Santa. Tu no hi podràs ser, però pensa que la feina que vas fer a Navarcles en la preparació i l'organització de grups per a diverses activitats –catequesi, Càritas, grups de Bíblia, MIJAC, pregària, Vida Creixent, litúrgia, ADAP, lectors, flors, neteja, full parroquial, consell parroquial, consell d'economia, etc.–, servirà perquè tots ells puguin continuar, gràcies a l'empenta i testimoni que els has donat.

Jacint MEDINA, pvre.

Comiat dels companys de Patronat de la Residència IBADA

A tu Mn Josep com a company del Patronat d'Ibada, un company fidel, de conviccions sinceres i honestes. Aquest és un d'aquells moments en que tots pensem en les coses positives de cadascú, i en el teu cas no podem trobar en les teves actuacions res que no hagi estat així. La teva tasca des d'Ibada no ha estat altra que la de col·laborar sempre, respectuosament amb tothom i amb totes les opinions. Has aportat sempre que has considerat oportú la teva visió, has estat al cas del que passava al teu voltant i t'has interessat per tothom quan ho ha necessitat. Pensant sempre en com podies ajudar als altres de manera silenciosa i discreta. Recordo haver compartit alegries, disgustos, neguits, situacions més o menys complicades de les que mai has defugit. Tu sempre al teu lloc, donant suport a les decisions preses conjuntament, treballant amb equip. Sí, una de les teves grans habilitats, ha estat formar equips perquè treballin en pro d'altres que ho necessiten, engegant projectes que acabaves deixant a mans de gent amb qui podies confiar i que han continuat executant. Recordem la Felisa, la teva mare a qui vas acompanyar a diari mentre va viure a la residència. Una dona de qui reconeixies els esforços per tirar endavant la família en els moments més difícils, i a qui vas acompanyar cada dia mentre va ser a la residència. Un temps que vas descriure com una etapa nova en que vas prendre el rol de fill, que vas adaptar al teu dia a dia, aprenent-ne lliçons de vida. Hem perdut un amic, un company, i un home honest. Un bon home que trobarem a faltar. Gràcies, Josep, per tot el que ens has donat.

Ens consta que també l'Ajuntament de Navarclés i el grup de voluntaris del Secretariat de Pastoral Penitenciària (SEPAP) del centre de Lledoners, es van afegir amb els seus escrits a aquest sentit comiat, glosant les virtuts de Mn. Escós com a incansable constructor de sentiment de comunitat al poble, i com a assistent sol·lícit, solidari i compromès, dels interns de Lledoners.

Gràcies per tot